המשפחות הכי טובות – פרק י"ט

יוסף חיים שותה את הקפה שלו במטבח. אני מארגנת את התיק לעבודה. הוא לא שואל אותי מילה על ערב האמהות אתמול. הוא חזר כשהודיה ואני היינו באמצע החזרת הסלון לקדמותו, מלמל 'לילה טוב' ונעלם בחדרו. כשהגעתי אני לישון הוא כבר היה שקוע בשינה עמוקה.

בהתחשב בכך שגם אני לא שאלתי כלום על ערב ההורים שממנו נעדרתי, אני מודה בפני עצמי שאין לי באמת זכות להתרגז. מה שכמובן לא אומר שאני לא מתרגזת. יצאתי מהערב הזה עם בליל של רגשות, תערובת של דמעות מלוחות ומתוקות, וגם תחושה חזקה שגם אם יש לנו מה לתקן, הרעיון הבסיסי שלנו לא היה שגוי. יותר מדי הורים פזלו הצדה ובחרו בנו בכל זאת, דוקא בגלל שאנחנו לא מנסים להיות החיידר האליטיסטי בה' הידיעה.

אני מאד רוצה להגיד לו את זה. כלומר, אני מאד רוצה להגיד לו שדוקא צדקתי כל הזמן. אבל הוא לא שואל ולא נותן לי פתח, ואני מחליטה שהכבוד העצמי שלי לא מאפשר לנדב את התובנות האלה סתם לחלל המטבח. לא כל עוד הוא מתעלם מעצם קיומו של הערב אתמול, למרות שהוא לא מתעלם בכלל מהקרואסונים שנותרו, והם הולכים ומתחסלים מהצלחת שלידו.

כשאני בעבודה הטלפון רוטט פעמיים. מספר לא מוכר. אני לא עונה. כשאני מסיימת לחסן תינוק בן ארבעה חודשים שמנמן וחייכן, עם מזג כה מלאכי שאפילו החיסון בקושי מוחק לשניות ספורות את חיוכו, יוסף חיים מתקשר. אני מלווה את ההורים החוצה, ואז חוזרת אל השולחן שלי ועונה "אני בעבודה". לרגע אני באמת חוששת שאחרי שנים של זהירות לא להפריע לי כשאני בתפקיד האחות הוא פשוט שכח שזה חשוב לי.

"יודע. דקה אחת." הטון שלו טלגרפי, ענייני לחלוטין. "יצר אתי קשר כתב משבועון אנ"ש. רצה כתבה על החיידר והופתע שלא ידעתי כלום. אומר שאחותו דיברה אתך. אחותו היא דאבוש, אמא של התאומים מכיתה ב'."

סוזי דאבוש בהחלט היתה בערב אתמול, ונדמה לי שהיתה אחת מהאמהות שאפילו לא הזכירו מחשבה להעביר את הילדים חיידר. אבל היא גם לא אמרה לי כלום על כתבה.

חיידר , שיהיה לבריאות . אבל אכפת לי איך שהוא ממתג את עצמו . אני אשת שיווק , וקל לי להבין מה המיתוג שלהם – – – “

אני מתאפקת לא לומר שאני לא מתחום השיווק בכלל , ובכל זאת גם לי קל להבין אותו .

“אני שונאת את הקטע הזה , ‘אנחנו רק למשפחות הכי טובות ’, ‘חיידר רק לבני תורה אמיתיים ’. היו לנו במשפחה סיפורים עם חיידרים כאלה . גם ליטאיים וגם ספרדים . שום דבר טוב לא יוצא מכל הרמת האף הזו והסנוביות . אני לא מאמינה בזה . בטח כשמבחינתם להיות אליטיסטי זה גם לא לקבל כל אחד שלא בדיוק־בדיוק בסטנדרטים שלהם . את יודעת שהם לא מוכנים לקבל ילדים עם אבחנה של הפרעת קשב ?”

“כן , שמענו על זה .” מהורים שהשאירו אצלנו את הילד עם האבחנה והעבירו את הילד שבלעדיה .

“אני יודעת גם על מישהי , אני לא אגיד לך מי , שחשבה להעביר את הילד מכיתה א ’ והם לא הסכימו כי יש לו אלרגיות מסכנות חיים והם אומרים שאצלם על הפרנציפ אין סייעים מעבר לכיתות גן ! כאילו מה , הילד סיים את הגן אז האלרגיה שלו יצאה לפנסיה מוקדמת ? אנשים הזויים . אני לא רוצה לחשוב מה היו עושים עם ילד כמו מיכאל שלי . בטח היו אומרים לי שמוכנים לקבל רק את אוריאל . אני יודעת שאתם בכלל משהו מיוחד , איך עשיתם מעל ומעבר בשביל מיכאל . גם המטפלת הרגשית שלו תמיד אומרת שזה ברור שהמסגרת מחזיקה אותו ממש נכון ונותנת את כל התמיכה . אבל עזבי תמיכה , הם פשוט לא היו מקבלים אותו .”

אני מעפעפת קלות מול שטף הדיבור המהיר שלה . היא כמובן צודקת , אבל אני תוהה בחלק קטן וציני במוחי אם זו המודעות שלה לחוסר הסיכוי להתקבל שגרמה לה לא לנסות בכלל להירשם לחיידר החדש , ואם כך ההתנערות מסנוביות היא רק תוצאה של האינטרס הפרטי . חלק אחר ומוסרי יותר של המוח שלי נוזף בחלק הראשון . היא מחמיאה לנו , היא בצד שלנו , היא רוצה לעזור . תפסיקי עם זה , אסנת .

“… בכל מקרה , חשבתי מה אני יכולה לעזור . כי בדוגרי אתם צריכים עזרה . כרגע רוב ההורים עדיין אתכם , כי אתם באמת מוסד טוב וקשוב . אבל עוזר לכם גם שאנשים לא רוצים לקחת סיכון על מוסד חדש , אלא אם כן הם ממש לא מרוצים . אני חושבת שגם אתם צריכים למתג את עצמכם בצורה מאד ברורה , ולהתחיל לשווק את עצמכם טוב יותר .”

אני מקווה שהיא לא רומזת לי שעלינו לשכור את שירותיה .

“על מה בדיוק חשבת ?”

“אתם צריכים להיות מודל ! את לא גאה מספיק בחיידר הזה ! אני אתן לך פעם לדבר עם המטפלת של מיכאל , היא מטפלת בילדים מכל העיר , על המוסדות של כולם יש לה ים ביקורת , רק עליכם לא ! זה משהו מיוחד ! ” הקול שלה הולך ועולה עם כל משפט־סימן־קריאה נוסף . “צריך להכיר אתכם לציבור בתור מוסד לדוגמא , שאחרים באים ללמוד ממנו . אנשים מתלוננים על החיידרים של הילדים כל הזמן , בכל מקום . ברור שגם אצלכם זה קורה , אבל הרבה פחות , ותלונות אחרות לגמרי . אף אחד לא יכול לומר שאתם זורקים ילדים עם קשיים או לא עושים הכל כדי לעזור או לא משתפים פעולה על מלא עם ההורים או – – – תקשיבי , לא אמרתי הכל אתמול , כי את יודעת איך זה . אם את מחמיאה יותר מדי , אנשים מיד מרגישים צורך לאזן עם ביקורת וזה בטח לא היה חסר לך . אבל יש לכם מה למכור , תמכרו את זה .”

מוסד לדוגמא . שמעתי הרבה מילים טובות אתמול , אבל לא את המילים האלה. אבל האם הן לא מה שתמיד רציתי לשמוע ?

“השאלה האם מגזין אנ ”ש זה הבמה הנכונה ”, אני מקווה שאני לא נשמעת סקפטית מדי .

“כן ! זה השבועון הכי נקרא במגזר ! ואחי הוא עיתונאי שיודע לתת המון צבע . למזלך , יש שם גם עורכת חדשה עם בטן מלאה על מוסדות , היא גרושה עם ילדים שיש להם כל מיני קשיים , ועשו לה את המוות בחיידרים של הבנים שלה . כשמאיר אחי סיפר לה על החיידר שלכם היא לא הסכימה להאמין שהוא קיים , עד שהיא דיברה אתי .”

“כן ! זה השבועון הכי נקרא במגזר ! ואחי הוא עיתונאי שיודע לתת המון צבע . למזלך , יש שם גם עורכת חדשה עם בטן מלאה על מוסדות , היא גרושה עם ילדים שיש להם כל מיני קשיים , ועשו לה את המוות בחיידרים של הבנים שלה . כשמאיר אחי סיפר לה על החיידר שלכם היא לא הסכימה להאמין שהוא קיים , עד שהיא דיברה אתי .”

היא לוקחת נשימה עמוקה . “שבועון כזה לא נותן במה לחיידרים בדרך כלל , אבל הוא ייתן לכם אם הוא ממסגר אתכם כמוסד שמביא בשורה , מבינה ? מוסד חלוצי שצריך ללמוד ממנו . מאיר יכתוב את זה הכי טוב

שאפשר, והעורכת תבליט את הכתבה כי זה בנפשה. אבל אתם צריכים להביא את הסיפור שלכם על באמת, בלי להצטנע. נעשה חלק של סיפורי הורים – אני אתראיין ואארגן עוד כמה, אל תדאגי. אני אסדר הכל עם מאיר. אבל את והמנהל תהיו בפוקוס.”

“אני והמנהל?” אני חוזרת אחריה. “שנינו?”

“שניכם,” פוסקת סוזי מצידו השני של הקו. “אמרתי לך: המיתוג שלכם הוא בשורה חדשה, ואת הכי בעולם חלק ממנה.”